

flisteffen er en Institution, der er oprettet af Mand og jærlig til Begunstigelse for daarlige Mands Hysters Tilfredsstillelse. Derjom denne Institution virkelig var et Gode, tænker jeg, at den høitærede Minister vilde sørge for at faae andre Dele af Landet delagtiggjorte i dette Gode og søge at faae oprettet lignende Anstalter andre Steder. Den høitærede Minister ryfter paa Hovedet, og jeg forklarer mig dette som en Erkjendelse af, at det ikke er noget Gode. Men derjom det ikke vilde være noget Gode andetsteds i Landet, mener jeg heller ikke, at det er noget Gode for Kjøbenhavn, at der overhovedet opretholdes Noget i den Retning. Jeg vil henstille til det ærede Udvalg at tage under Overbetelse, om det vil være, jeg kunde næsten sige passende, at man i et nyt Lovforslag opretholder en Bestemmelse, som man dog skulde være enig om at anse for forærgelig. Naar det er blevet sagt, at det er en Begunstigelse for Kvinderne, søler jeg mig overbevist om, at derjom den høitærede Minister vilde søge at opnaa en Udtalelse fra Kvinderne her i Landet, vilde den gaa i ganste modsat Retning.

Formanden (Høgsbø): Det ærede Medlem har overtraadt Forretningsordenen ved at tale fra et andet Medlems Blads.

Indenrigsministeren (Singerslev): Med Hensyn til det af den sidste ærede Taler omtalte Spørgsmaal skal jeg ikke komme nærmere ind paa det. Jeg tillod mig allerede i Gaar at bemærke, at det er et Forhold, som ikke vedrører mig eller rettere det Ministerium, som jeg har med at gjøre. Det er et Forhold, som ikke ordnes af dette Ministerium; det maa kun leilighedsvis omtales af mig her i dette Lovforslag. Mit Synspunkt er altsaa ikke noget Førstehaandsynspunkt, og jeg har heller ikke havt nogen personlig Leilighed til at tage Stilling til dette Spørgsmaal, men jeg har taget Stilling til det paa Regjeringens Vegne. Jeg har heller ikke nogen Leilighed eller noget Mandat til at undersøge disse Forhold, der som sagt høre ind under en Anden, men jeg vil sige, hvad der er blevet anført for mig til Gunst for Bibeholdelsen er det Samme, som jeg gjorde gjældende i Gaar, og jeg kan forstaa det. Det er imidlertid Noget, som jeg for Diebliffet ikke skal fordybe mig i. — Jeg skal tillade mig at rette Svar til forskjellige ærede Medlemmer. Jeg maa antage, at jeg har nogen Ret til i det Hele at beholde mig til, hvad jeg har udtalt her i Gaar, og det vil være klart, at ret mange nye Spørgsmaal af videre Betydning ere

ikke fremdragne senere, ligesom ogsaa Hensynet til Tiden kræver nogen Rørbød. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) udtalte sig nærmere om det Ønskelige i, at Grændserne mellem Fattigvæsenets og Justitsens Omraade og Myndighed bleve trukne paa en noget anden Maade, end det paatænkes ved dette Lovforslag. Jeg tror nok, at jeg tør sige, at det var Hovedtanken i det ærede Medlems Foredrag. Det ærede Medlem vil jo vide og har ogsaa været opmærksom derpaa, at disse Forhold nærmest berøre Justitsen og Justitsministeriet, og jeg skal heilede Opmærksomheden paa, hvad det ærede Medlem har udtalt i den Anledning. Det vil jo saa komme under nærmere Overbetelse, om man skulde anse det for rigtigt at gjøre Forandringer i de ønskede Retninger. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (P. Holm) faae jo, hvad jeg meget godt kan forstaa, dette Forslag fra sit Synspunkt, paa en helt anden Maade, end jeg kan se paa det, og ogsaa tilbøls paa en anden Maade end andre ærede Medlemmer have set paa det. Det ærede Medlem har en Frygt for, at det skal hindre Gjennemførelsen af, hvad han har foreslaaet paa mindre Lovforslag. Sa ganske vist, de samme Spørgsmaal maa der tages Stilling til i dette Lovforslag, men det forekommer mig ikke rigtigt at stille Spørgsmaalet saaledes, som det ærede Medlem gjør. Det er rettest at stille Spørgsmaalet saaledes: Kan det ærede Medlem have Udfigt til at gjennemføre sine Forslag, eller kan han have Udfigt til at gjennemføre Mere, end det kan gjennemføres i Forening med eller paa dette Forslag. Saaledes maa Spørgsmaalet stilles. Bevarelsen kan naturligvis være tvivlsom, men jeg har nu min Mening. Det ærede Medlem henviser i Konsekvens med det Standpunkt, han indtager, til syvende og sidst til Staten. Det ærede Medlem siger ganske simpelt: lad os ordne Fattigforholdene saaledes, at det er Staten, der ansvarer alle sine Indvøanere, at de kunne faae det Fornødne. Maaft er det ikke sagt paa denne Maade, men jeg tror ikke, man kan være imod, at Tanken fremstilles saaledes. Saa kommer det ærede Medlem konsekvent til at sige: lad os ikke udvilde og bygge paa det Bestaaende, thi naar Grundlaget, som det ærede Medlem mener, nu er mangelfuldt at bygge paa, kan man ikke opbygge noget Godt derpaa. Ja, dette Rationnement er konsekvent, men jeg erkjender ikke Rigtigheden af Tankegangen, jeg kan ikke erkjende, at man ikke ved at udvilde det Bestaaende kan komme til en fornuftig Fattiglovgivning. Som Følge deraf maa jeg naturligvis ind-